

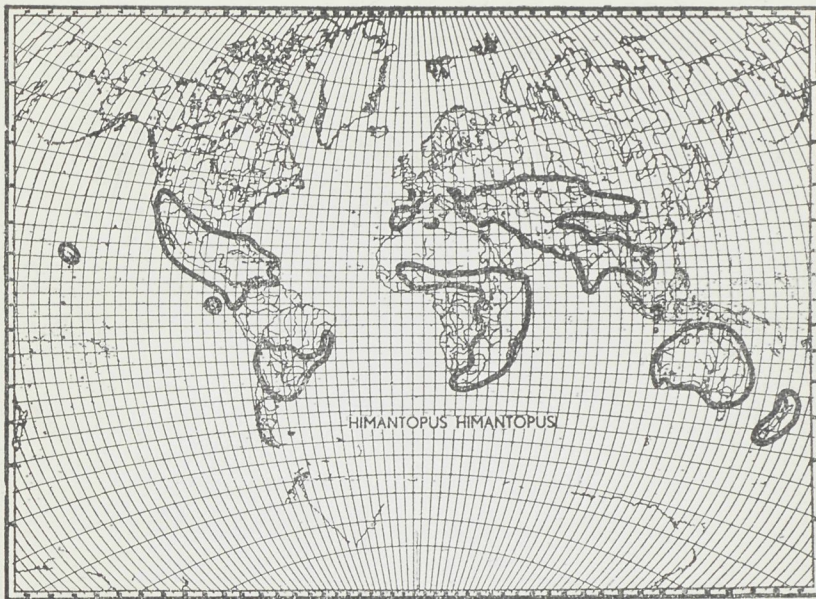

Fig. 4. Verbroken, kosmopolietisch broedgebied van de Steltkluut (*Himantopus himantopus*).

onderzijde. Zij worden in de regel als twee soorten van het overigens aan soorten rijke geslacht *Emberiza* opgevat. In westelijk Siberië, waar de verspreidingsgebieden elkaar overlappen, heeft men evenwel een nog onbekende mate van bastaardering van deze uitwendig gemakkelijk onderscheidbare vormen vastgesteld. Het gevolg is, dat in dit gebied de individuele variatie zeer groot is (fig. 5). In het uiterste Westen van Siberië komen overwegend geelgorzen voor; witkopgorzen zijn uitermate zeldzaam en het aantal morphologische tussenvormen is naar verhouding gering en vertonen de meeste overeenkomst met de geelgors. In het uiterste Oosten van het gebied van overlap zijn de verhoudingen precies omgekeerd. Er is een tussenliggende zone, waar de beide vormen in gelijke frequentie voorkomen. Het aantal tussenvormen, dat in dit gebied voorkomt, schijnt evenwel niet zó groot te zijn, dat een totale menging van de geelgors- en witkopgors-populaties kan worden verondersteld. Niettemin zijn de aanvankelijk voor soortonderscheiding gebruikte morphologische verschillenmerken van deze twee gorzen niet doorslaggevend als criterium voor soortonderscheiding. De meeste onderzoekers blijven de geelgors en de witkopgors als twee soorten beschouwen. Slechts enkelen hebben de consequentie